

ביי-וביי-גדול הקטן

VOLLAND
"SUNNY BOOK"
SERIES

סיפור וציורים
הוללינג קלאנסי הוללינג
1926

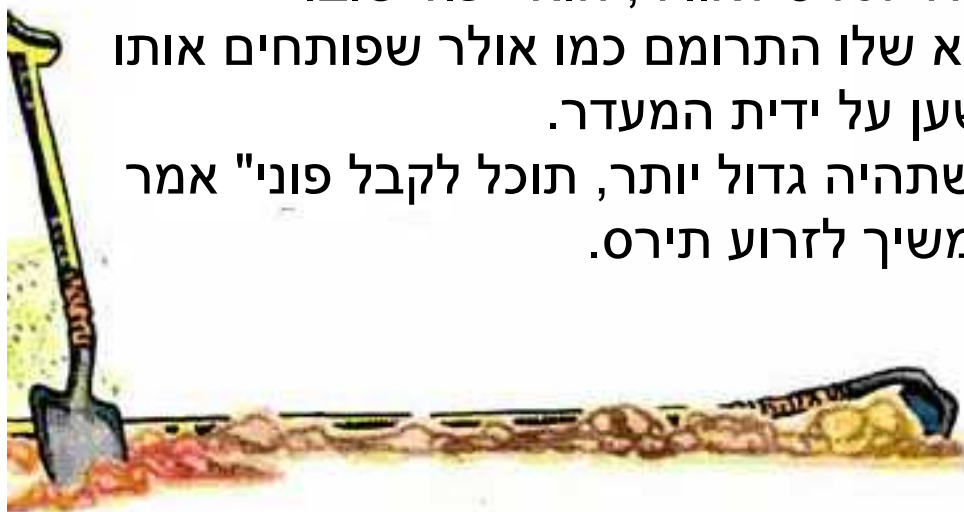
אמר ביי-וביי-גדול הקטן לאבא שלו, הרבה-שקי-תפודים
"אני רוצה פוני."

אבל אבא שלו, מר הרבה-שקי-תפודים זרע תירס ולא
שמע. אמר שוב ביי-וביי-גדול הקטן לאבא שזרע תירס,
כאילו זרק גולות צהובות לחורים קטנים: "אני רוצה פוני."
אבל אבא, ששמו אמר כי הוא עשיר מאוד, כי היו לו הרבה
שקי תפודים בפואבלו, לא ענה מילה, כי עסק בזריעת
תירס.

הוא שאל, כי לא האמין לאוזנו שתחתיו עמד
ביי-וביי-גדול הקטן.
"אמרתי שאני רוצה פוני, פוני נחמד, פוני קטן
ופוני שרץ מהר."
"אהא" אמר מר הרבה-שקי-תפודים, והמשיך
לזרוע תירס.

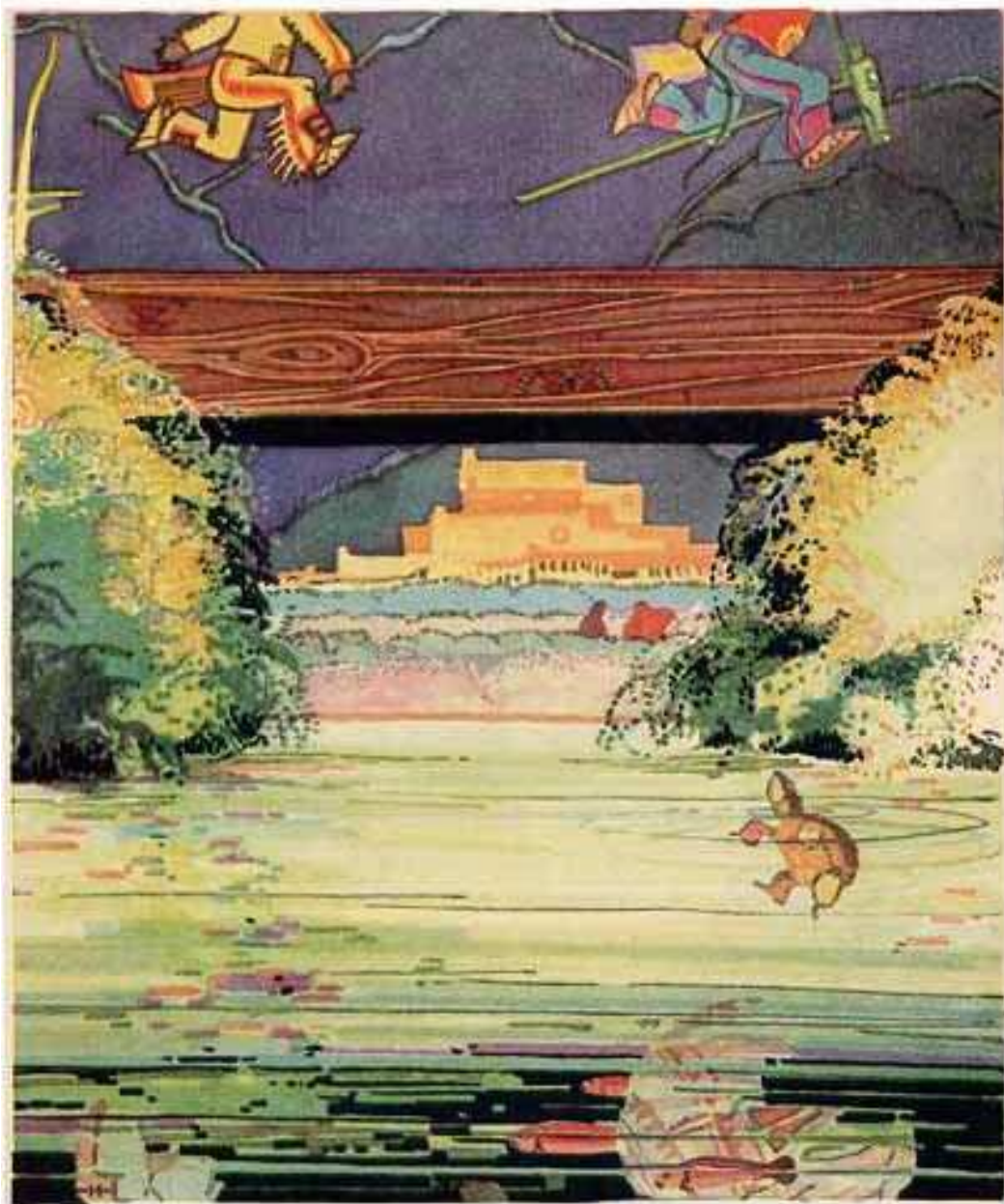
ביי-וביי-גדול הקטן לקח גרגיר תירס מהקרקע
וזרק אותו באוויר. הגרגיר עף גבוה, גבוה
לשמיים, עצר והתחיל לפול לארץ, וזה בדיוק
מה שרצה ביי-וביי-גדול. הוא ידע שאם יזרוק
גרגיר תירס לאוויר, הוא ייפול שוב.
אבא שלו התרומם כמו אולר שפותחים אותו
ונשען על ידית המעדר.
"כשתהיה גדול יותר, תוכל לקבל פוני" אמר
והמשיך לזרוע תירס.

ביי-וביי-גדולי הקטן אמר עוד פעם לאבא
"אני רוצה פוני! אני רוצה פוני! אני רוצה פוני!"
הוא אמר זאת מהר מאוד ובשפת האינדיאנים
זה נשמע משהו כאילו ניסית לומר "עמדתי
על עגבנייה אבל לא כך".

אבל בשפת אינדיאנים פירושו היה בדיוק מה
שאמר. הוא אמר זאת בקול רם ומאחר שעמד
קרוב מאוד לאבא, אבא מר
הרבה-שקי-תפודים מוכרח היה לשמוע זאת.
"מה אמרת?"

ביי-וביי-גדול הקטן שמח מאוד לשמוע שכאשר יגדל יוכל לקבל פוני. הבעיה הייתה לגדול. הוא הרגיש כבר יותר גדול.

הוא רכב עכשיו על סוס-מקל הירוק שלו מהגינה, ואל בול העץ השטוח שמעל הפלג המשקה את התירס. שם ישב צוחק-הרבה, שניסה להבין איך יוכל לשחות דג, אם הוא לא יוכל להתקדם למעלה או למטה הזרם, או לכל כוון אחר.

"הו-הו" קרא ביי-וביי-גדול הקטן "כשהוא קופץ מעל בול העץ "כשאגדל אקבל פוני!"
"הי, זה יהיה נחמד" קרה צוחק-הרבה, כשהוא שוכח מיד את השאלה לאן ישחה הדג אם לא יוכל לשחות בכל כיוון. "קבל אחד לבן" הוא קרא, כשהוא רץ אחרי ביי-וביי-גדול הקטן ומנפנף בזרועותיו כמו ברווז.

"אני מצטערת" קראה דגנית הקטנה
"לא התכווננו לפזר את הזרדים
שלך, אבי ביי-וביי-גדול הקטן יקבל
פוני כשיגדל!"
"מה? מה אמרת?" שאל
איטי-כמו-צב, כשהוא מתרומם
מהארץ.
אך שלושת הילדים כבר רצו הלאה.

איטי-כמו-צב הלך בדיוק מכאן לשם, אך
עשה זאת לאט מאוד. הוא נשא בסל קצת
זרדים בשביל אמו, כדי שהיא תוכל להבעיר
אש כלומר אם הוא יגיע הביתה באותו
היום. הכלב הצהוב שלו חשב שזה לא יקרה
וניסה להסביר לו זאת בנביחות קלות. ובדיוק
אז באו הילדים מעבר הפינה, ורצו כל כך
מהר שפגעו באיטי-כמו-צב והפילו אותו. כל
הזרדים התפזרו לכאן ולשם ואולי גם
לאנשהו אחר.

שם בפואבלו, שזה כפר אינדיאני כמו בית
מגורים, רק בלי מעליות אלא רק עם סולמות
כדי לעלות ולרדת, פרח-הדלעת הקטנה
הוציאה לחם מהתנור.
"את יודעת?" קרא ביי-וביי-גדול הקטן
כשהוא בא בריצה.
"שהוא יקבל פוני?" קרא מהר צוחק-הרבה.
"כשיגדל?" גמרה אחריהם דגנית, כמעט בלי
נשימה. ואז הם שמעו אחריהם צעדים
בומפ-בומפ ומי הופיע אלא איטי-כמו-צב
והגור הצהוב. הגור הצהוב לא אמר דבר, אך
בעליו כן.
"מה אמרתם?" הוא נשם קשות.

וכל ילדה רצו בצבע אחר, היה להם קשה להחליט.

לא היה שם סוס בעל שלושת הצבעים ביחד. "מתי" שאלה פרח-הדלעת "מתי תהיה גדול

מספיק כדי לקבל פוני, ביי-וביי-גדול?"

"טוב, על זה עוד לא חשבתי, אך זה יהיה

בוודאי בקרוב. ראי, אני נעשה גדול יותר ויותר בכל רגע."

"אני לא חושב כך" אמר צוחק-הרבה "בכל אופן

אינך נראה גדול יותר מאשר הייתה אתמול."

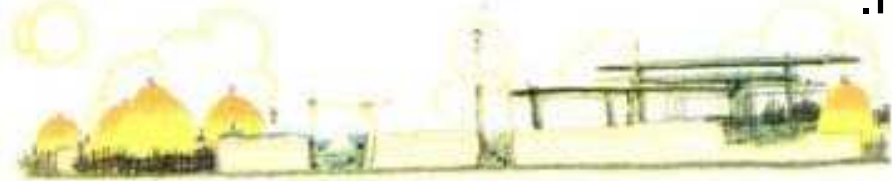
"אני יודעת מה נעשה" קראה דגנית "לך

ותלבש את השמיכה של אבא שלך, ואז נדע

כמה אתה צריך עוד לגדול כדי להיות גדול."

אזי ביי-וביי-גדול הקטן הלך ושם על עצמו את שמיכתו של אבא. למען אמת היא נראתה קצת

גדולה.

צוחק-הרבה התחיל לצחוק, וגם ביי-וביי-גדול גיחך ואפילו הבנות הקטנות חייכו. כי

איטי-כמו-צב היה איטי גם בהבנת דברים. לכן

הם סיפרו לו שוב על הפוני שביי-וביי-גדול

יקבל כאשר יגדל, והם סיפרו לו זאת לפחות שלוש פעמים, כדי להיות בטוחים שהוא יודע.

אפילו הגור הצהוב עזר על ידי נביחות.

"אני מקווה שהפוני יהיה שחור" אמרה בסוף

פרח-הדלעת "אני אוהבת פוני שחורים.

"ואני אוהב לבנים" אמר צוחק-הרבה.

"ואני חושבת שאפור-כחלחל יהיה יפה" אמרה

דגנית.

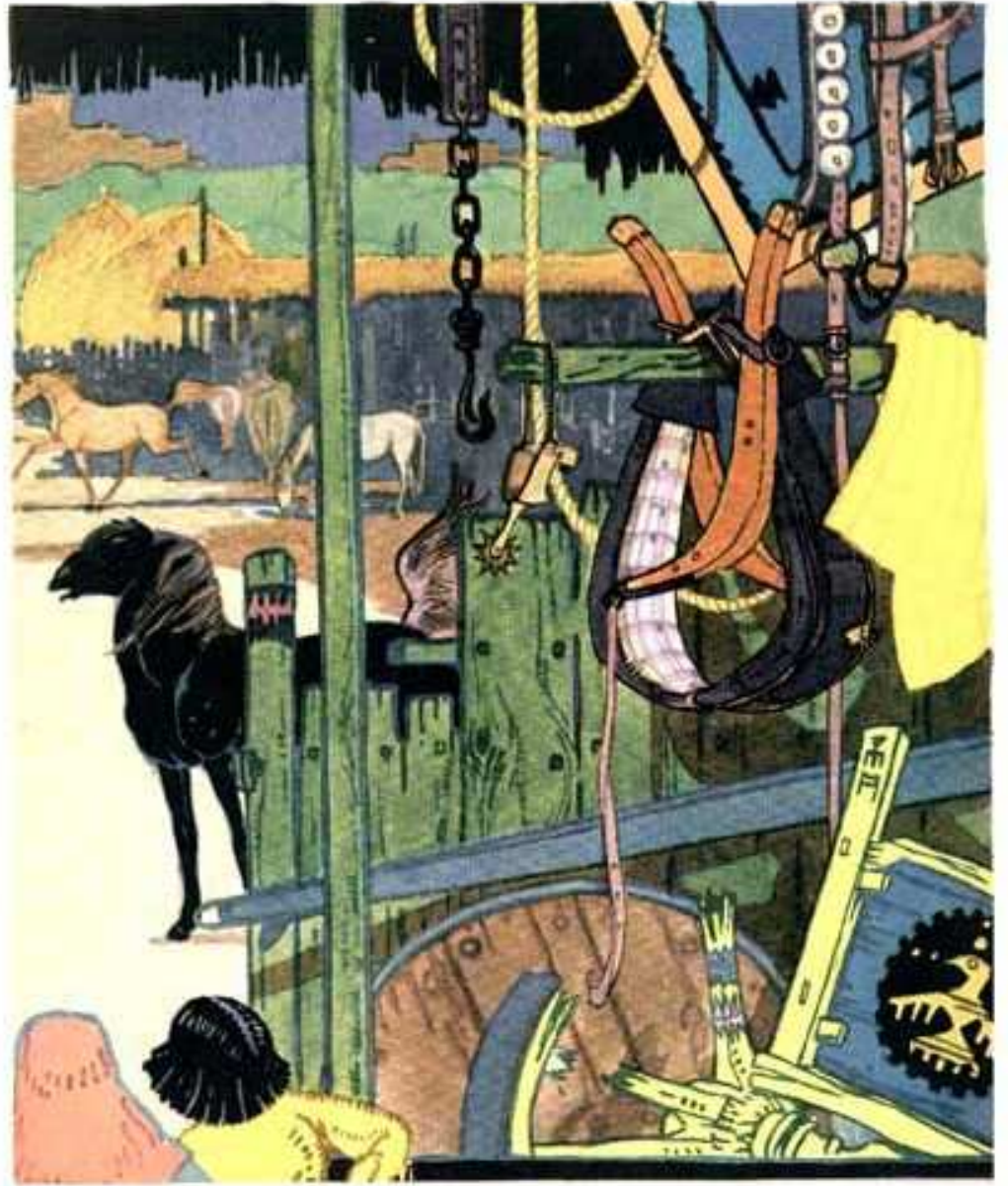
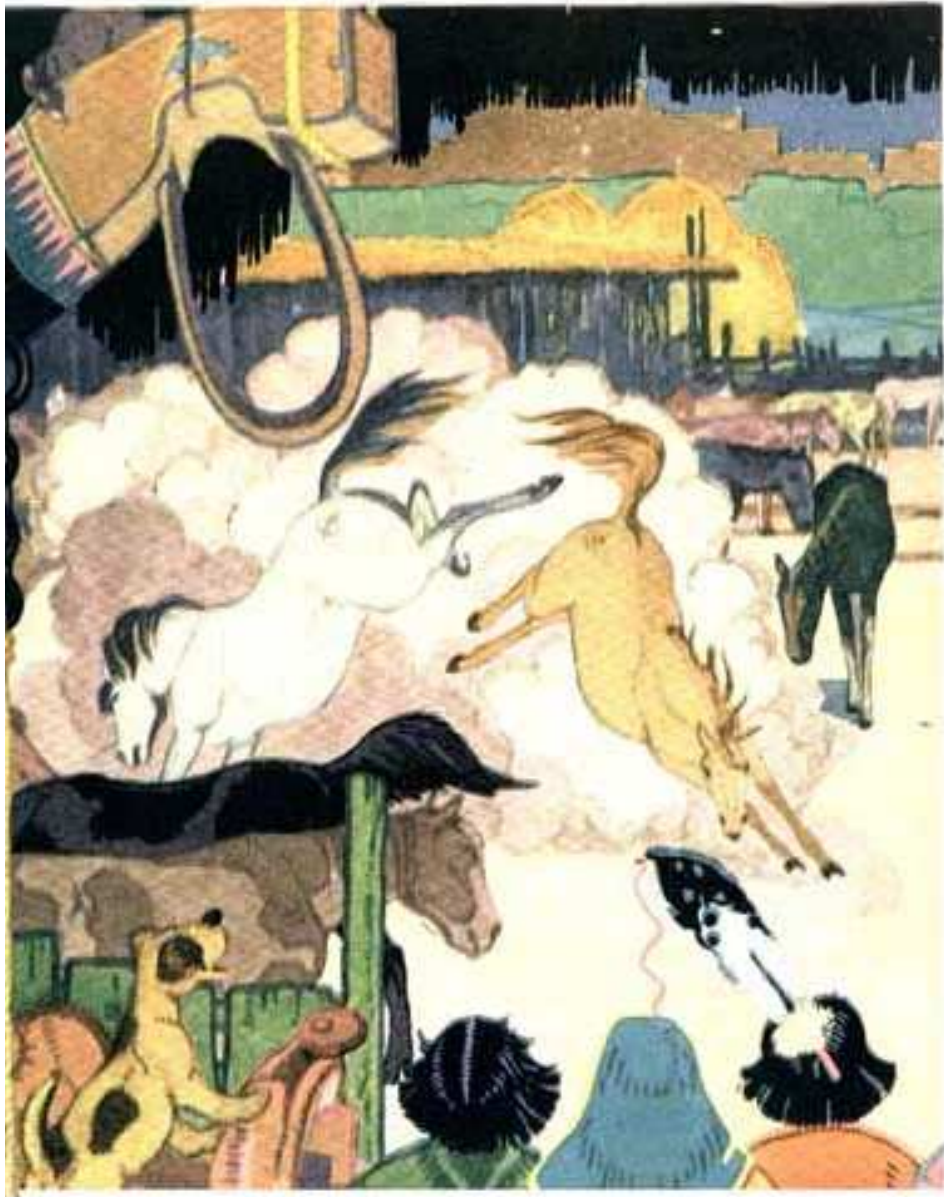
"בואו למכלאה ונביט על הסוסים" אמר

ביי-וביי-גדול "אולי אוכל לקבל אחד בצבע כמו שלהם.

והם הלכו למכלאה שבה עמדו הסוסים.

היו שם סוסים שחורים ושלושה סוסים לבנים

וסוסים אפורים-כחלחלים, אך מאחר שכל ילד

הדבר אכזב קצת את ביי-וביי-גדול הקטן.
"אני חושש שייקח הרבה זמן עד שאהיה
גדול" הוא אמר בעצב "אני לא כל כך
גדול עכשיו."

"ולי יש רעיון" אמר באיטיות איטי-כמו-צב.
הרעיון של איטי-כמו-צב יש רעיון הצחיק את
היתר. צוחק-הרבה צחק, ביי-וביי-גדול גיחך
ואפילו הבנות הקטנות חייכו קצת. אך כולם
היו נימוסיים מדי כדי לשאול אותו מה הרעיון
שלו. אפילו הגור הצהוב נעשה סקרן.
אמר איטי-כמו-צב ברצינות "הוא יכול לאכול
הרבה ולהשמין"
זה נראה לביי-וביי-גדול הקטן הגיוני מאוד,
הרעיון הזה. לכן באותו הערב הוא אכל,
ואכל, ואכל והעסיק את דודתו דמדמנית
שהביאה לו עוד ועוד מנות אוכל.

קשה לומר שביי-וביי-גדול ישן טוב באותו הלילה. היו לו חלומות מוזרים. הוא חלם שהוא מנופח כמו בלון ומנסה לתפוס סוסים בצבעים שונים. בבוקר הוא לא יכול היה לאכול בכלל. שום דבר. רק המחשבה על פלפלים ירוקים או על דברים טובים אחרים גרמה לו בהילה.

והדודה קראה לאיש מרפא הנחמד שנתן לא משהו לשתות מבקבוק תרופה גדול. בי-וביי-גדול הקטן הרגיש כבר יותר טוב, ובכל זאת לא יצא לשחק במשך יומיים. ודגנית הקטנה חיפשה את ארבעת התרנגולות והאווז שלה, ואיטי-כמו-צב אסף זרדים, ופרח-הדלעת הביאה לחם לאמא שלה. כל זה בלי עזרתו.

הוא אכל דלעת, ואכל פלפל ירוק ואכל בשר צלוי ואכל לחם. הוא אכל ואכל ואכל. הדודה דמדמנית שמה לב לתאבון הלא רגיל שלו וגם אבא

הרבה-שקי-תפודים השתומם, אך ביי-וביי-גדול הקטן לא אמר דבר. הוא רק אכל עוד.

אבל למראהו ביי-וביי-גדול הקטן שכח לגרש את התרנגולות. לא בגלל זה שהזר היה שמן ולא בגלל השמיכה האדומה הבהירה. יש הרבה אנשים שמנים שיושבים על גגות של פואבלו בשמיכות אדומות. אך רק מעטים רוכבים על מה שרכב הזר. לא ניתן היה לראות הרבה, כי הרוב היה מכוסה בשמיכה הארוכה, אך הילד הקטן ראה את רגליים הדקיקות, והזנב כמו מברשת והאוזניים הרכות המתנועעת והבין שזהו חמור קטן היפה ביותר שהוא ראה אי-פעם.

יום אחד, לאורך שביל עצי השזיפים, הגיע לפואבלו אדם זר. הוא היה שמן וזקן ולבש שמיכה אדומה בהירה. ביי-וביי-גדול הקטן היה עסוק בגירוש תרנגולות מערוגת התירס, כשהזר עבר לידו.

ביי-וביי-גדול הביט איך האיש הזקן והחמור
שלו הולכים לאורך שביל עצי השזיפים.

הוא חשב כמה טוב יכול היה להיות אילו היה לו
חמור קטן כזה. הוא היה יפה יותר מכל פוני, והוא
בעצמו לא היה צריך להיות יותר גדול, כדי לרכב
עליו.

המחשבה הזו העסיקה אותו כמו זבוב שמנסה
לשבת על אפרך, והוא לא יכול היה לחשוב יותר על
התרנגולות.

ולכן, כשאבא הרבה-שקי-תפודים יצא לראות את
הגינה, הוא מצא חמישים או משהו כזה תרנגולות
שעשו ברגליהן מה שנוהגות לעשות תרנגולות, אך
מה שלא כל כך טוב בשביל ערוגת תירס.

כי ביי-וביי-גדול הקטן טפס על הגדר,
זחל תחת שיחים והלך בעקבות האיש
השמן.

אחרי פואבלו אפשר לראות הרים
כחולים, אך עד אליהם השטח הוא
מישורי לגמרי. עצי השזיפים התעייפו
מללכת לאורך השביל ועצרו. אבל
השביל הוביל אל הפואבלו השכן.
ביי-וביי-גדול הקטן הרגיש אף הוא עייף

ורצה לעצור יחד עם עצי השזיפים, אבל
שם, לפניו הלכה השמיכה האדומה
ומתחתיה החמור הקטן המתולתל.

"אני הלכתי אחריו,
והסתכלתי על החמור שלך"
ענה ביי-וביי-גדול "הקטן
ואני חושב שארוץ עכשיו
ואספר לאבא שלי, כי אם
מלמטה נראה גם כל כך
עמוק כמו שזה נראה כאן
מלמעלה,
אתה לא תוכל לצאת בכלל."
"זה רעיון נהדר, אישי הקטן.
ואתה יכול גם לרכב על
החמור שלי, אוזניים-רכות.
הוא חמור שקט מאוד ויכול
ללכת מהר מאוד."

בסוף האיש הזקן ירד מהחמור והסתכל תחת
שיח קוצני, כאילו הוא מחפש שם משהו.
ביי-וביי-גדול עמד והביט על החמור שרעה
בדשא. אבל כשהוא הסתובב לא יכול היה
לראות לא את האיש השמן ולא את השמיכה
האדומה!

"בשום מקום?" חשב הילד "אני חולם!"
אך הוא לא חלם. אחרי שחשב קצת, בערך חצי
דקה, רץ ביי-וביי-גדול הקטן למקום שם ראה
לאחרונה את האיש הזקן. אך פתאום עצר כל
כך מהר שהרגיש דבר מוזר בבטנו. כי לפניו
נפער בור עמוק וחשוך. ומה שיותר, מהבור
נשמע קול. ואז הוא הבין שהזקן נפל לבור, עם
שומנו, השמיכה והכל!
"שכך אחיה" קרא ביי-וביי-גדול, כשהוא מביט
פנימה "לאן הלכת?"
"לבאר היבשה הזו. ומאין באת אתה?"

למען האמת הוא לא היה מאושר מכך,
אבל כששמע על האיש הזקן שנפל
לבאר, הוא שכח את התרנגולות.

הוא רץ מהר לפואבלו והביא חבל חזק.
וכעבר זמן קצר האיש הזקן היה כבר
מחוץ לבור, עם השמיכה והשומן והכל.
ואפילו לא פגוע.
תאמינו שהאיש הזקן היה מרוצה מאוד.

זה היה משהו נהדר. לרכב על אוזניים-רכות!
תחילה היה לו קשה לעלות, אך הוא נעזר
באבן גדולה ואחר כך דהר לאורך השביל!
ביי-וביי-גדול הרגיש כמו ציפור, כל כך מהר
רכב.

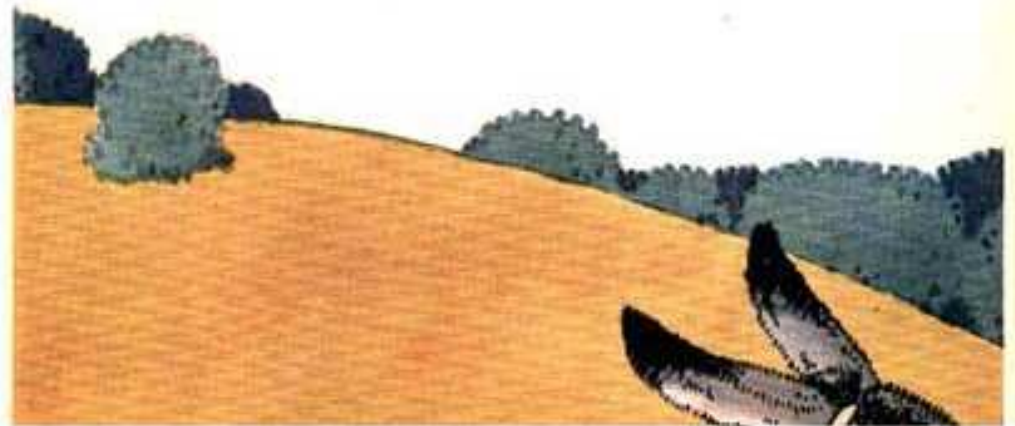
כשהגיע למקום בו עצי השזיפים התעייפו
ונעצרו הוא פגש את אביו,
הרבה-שקי-תפודים שהלך כדי למצוא את
הילד הקטן, שהשאיר חמישים או משהו כזה
תרנגולות בערוגת התירס.

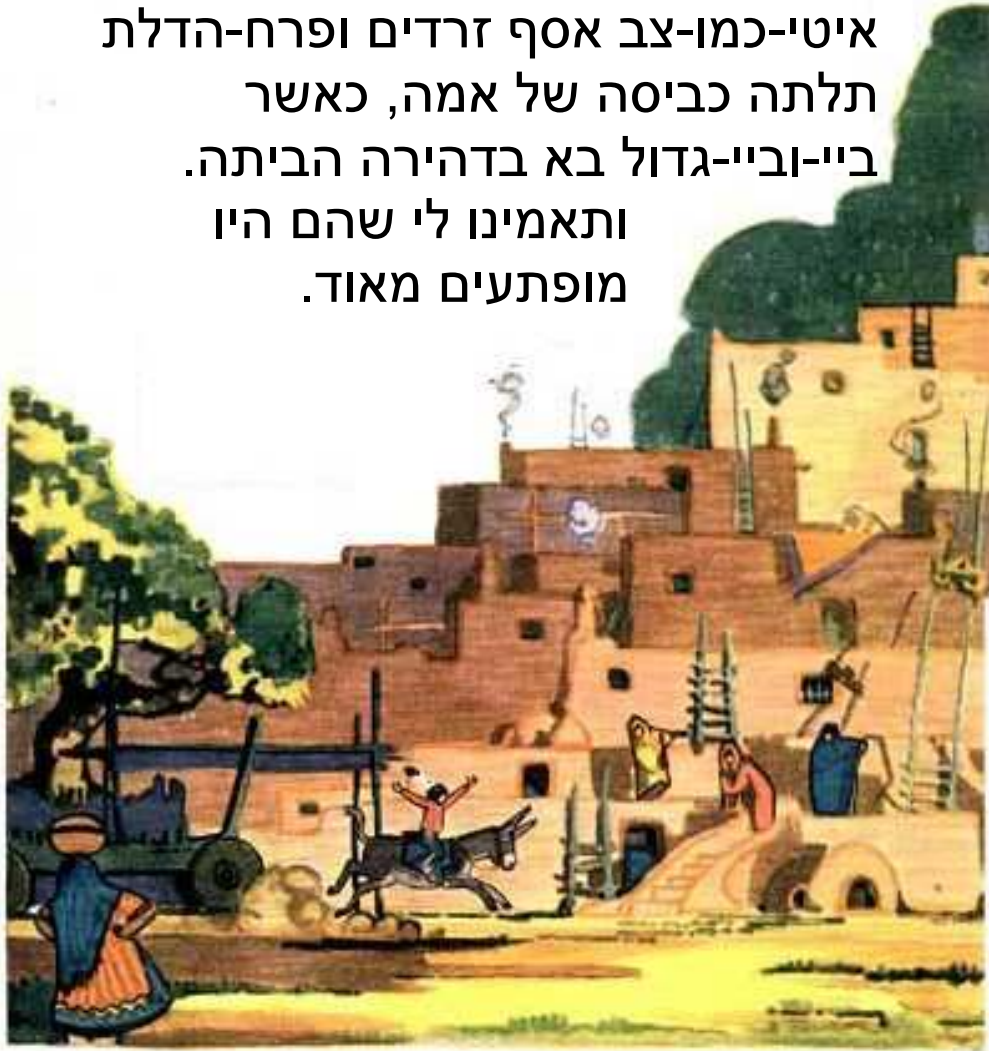

"איך קוראים לך ילד?" הוא שאל.
"אבא קורא לי ביי-וביי-גדול" אמר הילד. זה
אומר שאחרי זמן מה אהיה איש גדול. או
לפחות גדול מספיק כדי לקבל פוני. אבל עכשיו
אני כבר לא רוצה פוני. אם אגדל אני רוצה
חמור כמו אוזניים-רקות!
האיש הזקן הביט על הרבה-שקי-תפודים
וחייך.

"אני חושב שאתה יכול להיות גאה בבנך" אמר
"כי אילו לא בא אחרי הייתי נשאר בבור הרבה,
הרבה זמן. ועכשיו.. " הוא פנה לילד הקטן "אתן
לך.. " מה אתם חושבים? "את אוזניים-רכות!"

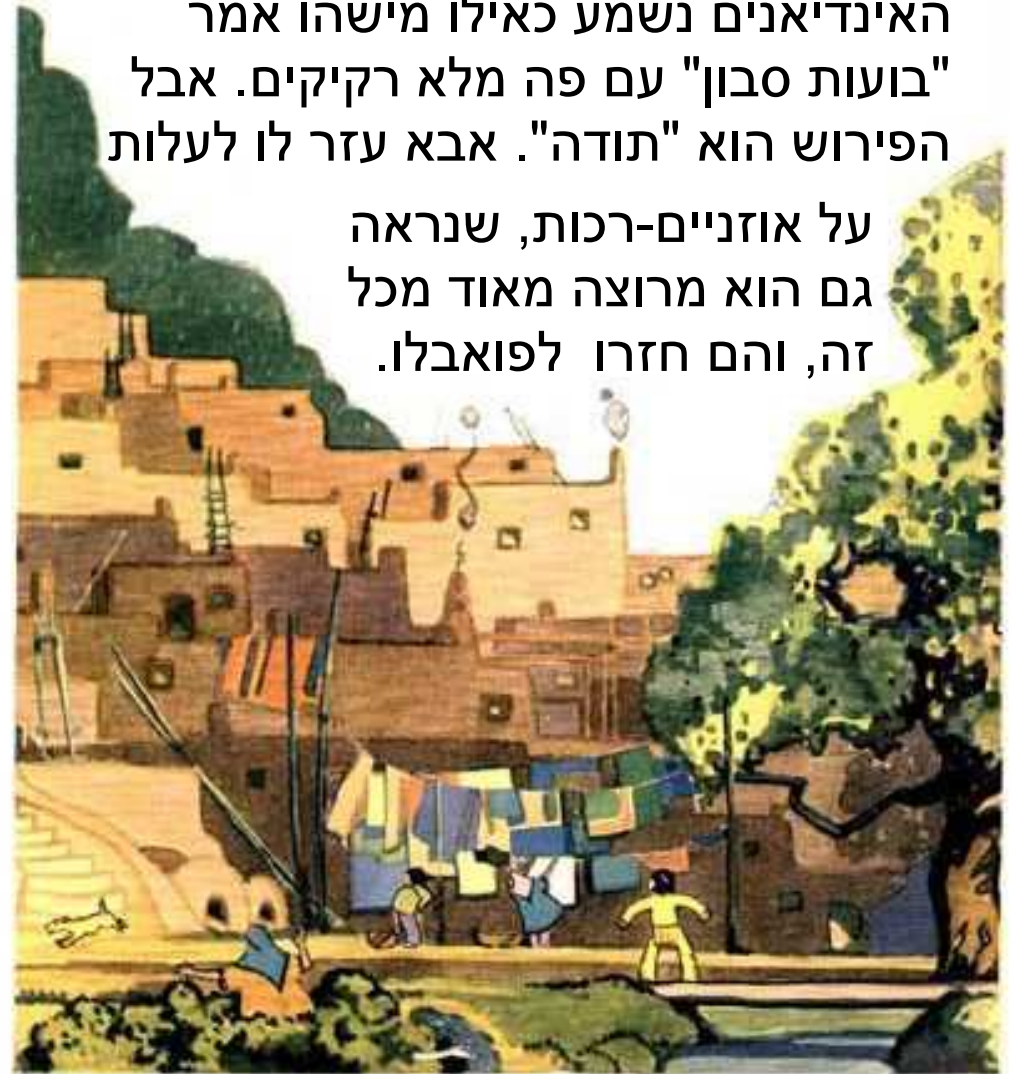

צוחק-הרבה ישב ליד הנחל וחשב האם
דגים מרגישים שהם רטובים. דגנית
חיפשה את האווז שלה בין העשבים,
איטי-כמו-צב אסף זרדים ופרח-הדלת
תלתה כביסה של אמה, כאשר
ביי-וביי-גדול בא בדהירה הביתה.
ותאמינו לי שהם היו
מופתעים מאוד.

ביי-וביי-גדול הקטן היה כל כך מופתע
שכמעט נפל לארץ. הוא רקד סביב האיש
ואמר שוב ושוב "תודה" שבשפת
האינדיאנים נשמע כאילו מישהו אמר
"בועות סבון" עם פה מלא רקיקים. אבל
הפירוש הוא "תודה". אבא עזר לו לעלות

על אוזניים-רכות, שנראה
גם הוא מרוצה מאוד מכל
זה, והם חזרו לפואבלו.

הוא קנה בפואבלו סוס שחור ורכב עליו משם
עם השמיכה האדומה והשומן והכל.

וכך ביי-וביי-גדול הקטן קיבל את הפוני שלו,
שהוא בעצם היה חמור, והיה טוב בהרבה
לרכב עליו מאשר על סוס-המקל הירוק. ואבא
הרבה-שקי-תפודים אפילו לא נזף בו על כך
שהוא עזב את התרנגולות בערוגת התירס.

הילדים היו מעדיפים
שאוזניי-רכות יהיה בצבע
אחר, אך ביי-וביי-גדול הקטן
הוא מרוצה מהצבע החום
שלו. וכולם מרוצים, אפילו
הגור הצהוב.

הם באו וליטפו את אוזניים-רכות, ואחר כך
הם עלו אחד-אחד על גבו מאחורי
ביי-וביי-גדול. אוזניים-רכות נראה מרוצה
מאוד כי הוא העדיף לסחוב על גבו הרבה
ילדים מאשר אדם מבוגר וכבד אחד. אבל
כשיצאו לדרך פתאום איטי-כמו-צב גלש
מאחור! אך הוא תמיד היה איטי!
והתברר שהאיש הזקן היה סוחר אבני
טורקיז והוא חיפש את האבנים הכחולות
כשנפל לבאר היבשה.